

Arrest

nr. 74 924 van 10 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2011 met refertenummer 11713.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. FAINGNAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 oktober 2010, verklaart er zich op 7 oktober 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 13 oktober 2011, verstuurd op 13 oktober 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de wijk Saidabad in de stad Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh. U bent geboren op 18 aqrab 1372 (omgezet naar de Westerse kalender 27 november 1993). U bent Bayat van etnische achtergrond en sjiïet. U leerde automechanica in de garage bij X tot u anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zelf een garage opende. Ali was

gedurende zes maanden één van uw klanten in de garage. Hij werkte voor de politie en kwam vaak met verschillende auto's langs. Ali noemde u steeds zijn beste vriend. Hij nam u zelfs in vertrouwen door over zijn vader te vertellen die in de drugshandel werkte. Ali bleef eens gedurende een 20-tal dagen weg uit uw garage tot hij plots terug langskwam op 15 of 16 saratan 1389 (6-7 juli 2010). Deze keer was het niet om zijn auto te herstellen, maar wel om u ervan te beschuldigen zijn vader verklikt te hebben. Jullie kregen ruzie en u zei dat u klacht zou indienen tegen Ali als hij u nog eens durfde te beschuldigen. Toen u diezelfde dag van uw werk naar huis ging werd u door Ali en vier andere mannen tegengehouden en mee naar hun auto gesleurd. Ze hielden iets voor uw gezicht waardoor u vrijwel onmiddellijk bewusteloos was. Toen u wakker werd bevond u zich in een kelder. Na enkele dagen werd u naar boven gehaald. U zag daar Ali en de andere mannen. Eén van de mannen zei dat Ali voor hen werkte, maar ook voor de Afghaanse regering. Ze zeiden dat u als moslim ook verplicht was om met hen samen te werken. Ali zou een walkietalkie, wapens en explosieven naar uw garage brengen. U ging onmiddellijk akkoord met hun voorstel uit angst vermoord te worden. U werd na vier of vijf dagen opsluiting vrijgelaten. Ze brachten u terug naar het Saidabad kruispunt in Mazar-i-Sharif. De dag na uw vrijlating bracht Ali de walkietalkie en zei hij dat hij de rest later ging brengen. Toen u die avond naar huis ging besloot u alles aan uw ouders te vertellen. Uw moeder vond dat u klacht moest indienen, maar uw vader vond dat te gevaarlijk aangezien Ali ook voor de politie werkte. Uw ouders deden beroep op uw schoonbroer om u verder te helpen. U verbleef ongeveer één maand bij hem in Saidabad te Mazar-i-Sharif. Tijdens die periode kwam er iemand bij uw ouders langs op zoek naar u. Uw ouders zeiden dat ze u sinds uw verdwijning niet meer gezien hadden. Toen besloot uw familie dat u zo snel mogelijk het land moest verlaten. Op de derde dag van ramadan 1389 (augustus 2010) verliet u Afghanistan. Na een reis van ongeveer twee maanden kwam u op 3 oktober 2010 aan in België en vroeg u op 10 oktober 2010 asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een taskara, een dreigbrief van de taliban en een krant met een opsporingsbericht voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Uw asielaanvraag is immers op een aantal punten weinig aannemelijk gebleken. Het CGVS dient vooreerst te verwijzen naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, en waaruit blijkt dat u op datum van 7 december 2010 minstens 20 jaar en 6 maanden oud bent. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet ten opzichte van de Belgische asielinstanties (DVZ Verklaring vraag 4; CGVS p. 2). Gezien u volgens de beslissing van de Dienst Voogdij vermoedelijk zelfs 21 jaar of ouder bent, mag er dan ook van u verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over uw asielmotieven. Dit is niet het geval gebleken. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u Ali en de vier andere mannen, blijkbaar taliban, die u ontvoerden en u vroegen met hen samen te werken. Het CGVS stelde vast dat u wat betreft uw problemen met de taliban een ongeloofwaardig relaas naar voren hebt gebracht. De toenadering van de taliban tot uw persoon is volgens u te wijten aan het feit dat Ali u plotseling ervan beschuldigde zijn vader verklikt te hebben bij de autoriteiten waardoor u als compensatie nu voor hen moest werken (CGVS, p. 17). U lijkt hiermee te willen zeggen dat ze dit als excuus gebruikten om u te ontvoeren en vervolgens te rekruteren bij de taliban. Ali is volgens u lid van de taliban en tevens werkzaam voor de politie (CGVS, p. 14). U kende hem slechts zes maanden, maar toch noemde hij u zijn 'beste vriend' (CGVS, p. 14). Het is vreemd dat u niet weet waarom Ali u zijn beste vriend noemde en dacht dat het misschien kwam doordat hij tevreden was van uw werk (CGVS, p. 14). U kent hem slechts bij de naam 'Ali' en kan zijn volledige naam niet noemen noch zijn verblijfplaats of regio van afkomst. Zijn functie bij de politie is u ook onbekend net zoals zijn collega's, of de eenheid waarvoor hij werkte. Hij zou volgens u op patrouille gaan op zoek naar de taliban (CGVS, p. 14-15). Het is erg merkwaardig dat u niet beter op de hoogte bent van zijn werkzaamheden aangezien u zelf beweerde dat hij u voornamelijk over zijn werk vertelde (CGVS, p. 15). U kon ook helemaal niet verduidelijken waarom Ali net uw garage uitzocht om zijn wagens te laten herstellen. U had hem dan ook nog nooit eerder ontmoet of gezien (CGVS, p. 15). Voorts is het uiterst merkwaardig dat Ali u op zo'n korte tijd (6 maanden) zomaar in vertrouwen nam en vertelde over zijn vader die drugs verhandelde. U wist niet waarom hij u zomaar in vertrouwen nam, u mocht dit geheim immers niet doorvertellen, en vond dit zelf ook raar (CGVS, p. 15). U ontdekte pas na uw ontvoering dat Ali voor de taliban werkte (CGVS, p. 15). U had geen informatie over zijn contacten met de taliban, de plaatsen waar hij vocht met de taliban of de wijze waarop hij mensen rekruteert (CGVS, p. 16). Ook uw andere ontvoerders zijn voor u vreemden. U weet zelfs niet hoe ze heten of hoe ze elkaar aanspraken tijdens uw gevangenschap (CGVS, p. 16). Dat u bewusteloos was is

geen afdoende verklaring aangezien u nadien nog met hen gesproken hebt (CGVS, p. 17). Dit is uiteraard vage informatie voor iemand die stelt vijf dagen door hen te zijn vastgehouden. U zou op zijn minst toch een begin van informatie moeten kunnen geven over uw ontvoerders. U wist dat uw ontvoerders reeds een plan voor u hadden uitgewerkt. Ali zou u een walkietalkie, wapens en explosieven brengen (CGVS, p. 17-18). Als u dan concreet gevraagd werd waarvoor u een walkietalkie nodig had of zelfs wapens en explosieven, diende u te bekennen dat u niet wist waarvoor deze dienden. U wist zelfs niet of u zelf iets met die explosieven zou moeten doen. Daarover zouden ze u niets gezegd hebben (CGVS, p. 18). Het is uiterst merkwaardig dat u zich blijkbaar geen verdere vragen gesteld hebt bij de werkelijke toedracht van het gebrachte materiaal. Ali bracht de dag na uw vrijlating een walkietalkie. Wanneer hij het overige materiaal zou brengen wist u niet (CGVS, p. 18). Het is vreemd dat ze u niet zouden gezegd hebben wanneer ze de wapens en de explosieven zouden brengen. Zo lijkt het wel alsof ze op eender welk ogenblik bij u zouden kunnen langskomen met dergelijk verdacht en gevaarlijk materiaal. U kon evenmin toelichten waar die explosieven en wapens dan vandaan kwamen (CGVS, p. 16). Het is weinig geloofwaardig dat u zomaar akkoord gaat met het voorstel met hen samen te werken zonder eigenlijk goed te beseffen wat er u te doen stond. Uw ontvoerders brachten u vreemd genoeg vrijwel onmiddellijk na uw akkoord terug naar uw woonplaats Saidabad (CGVS, p. 18). Zij hadden blijkbaar voldoende vertrouwen in u dat u niet zou weglopen of aangifte zou doen. U beweerde dat u bedreigd werd en onthoofd zou worden als u ook maar iemand op de hoogte bracht (CGVS, p. 18). Als deze bedreigingen werkelijk voldoende waren om u te weerhouden hen te verraden zou u al helemaal het risico niet genomen hebben uw ouders in te lichten nadat Ali enkel en alleen een walkietalkie naar de winkel bracht (CGVS, p. 14, 18). Tenslotte hebt u geen enkele poging gedaan om bescherming te zoeken. U beweerde dat u geen klacht bij de politie kon indienen omdat Ali daar zelf werkte, een gegeven dat hierboven al in twijfel is getrokken. Als u gevraagd werd waarom u niet naar een andere politiedienst ging, stelde u dat niemand in Afghanistan kan helpen tegen de taliban (CGVS, p. 18). Deze verklaringen overstijgen de algemeenheid echter niet en verklaren niet waarom u zelf geen poging hebt gedaan om ergens hulp te zoeken. U beweerde dat Ali en de taliban tot tweemaal toe bij uw ouders langskwamen op zoek naar u. Uit vrees voor verdere problemen met de taliban verhuisden uw ouders naar de woning van uw zus gelegen in dezelfde wijk Saidabad als uw ouderlijk huis (CGVS, p. 19). Het is opmerkelijk dat uw ouders hoewel ze blijkbaar schrik hebben voor de taliban gewoon bij uw zus intrekken die in dezelfde wijk woont. Het is immers niet uitgesloten dat de taliban uw ouders daar gemakkelijk kunnen traceren. Bovengaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zouden kunnen maken. De taskara heeft immers betrekking op uw identiteit, die het CGVS niet in twijfel trekt. De dreigbrief van de taliban en de krant met uw opsporingsbericht kunnen uw asielrelaas enkel ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Zo weet u verder niet hoe uw ouders er in geslaagd zijn om uw foto en opsporingsbericht in de krant te laten plaatsen (CGVS, p. 11). U hebt die krant vreemd genoeg nooit gezien in Afghanistan, zelfs niet nadat u vrijgelaten werd. Nochtans zouden uw ouders dit bericht hebben laten plaatsen toen u ontvoerd was door de taliban (CGVS p. 11). Uw verklaring, dat ze het misschien waren vergeten aan u te tonen is weinig overtuigend. U weet al helemaal niet hoe uw ouders aan die specifieke krant die u nu voorlegt geraakt zijn (CGVS, p. 11). Hoe dan ook is dergelijk bericht, dat in opdracht van uw ouders in de krant zou zijn gepubliceerd geen voldoende objectief bewijs. De dreigbrief van de taliban kregen uw ouders nadat u gevlucht was. Vooreerst is dit een document dat door eender wie kan zijn opgesteld. Als u gevraagd werd wat er precies in die brief staat, diende u te bekennen dat u dat niet wist omdat u niet kan lezen (CGVS, p. 12). U weet ook niet door welke talib de brief ondertekend is, of wie ze naar uw ouders zou gebracht hebben. U wist van uw ouders wel dat het om een dreigbrief van de taliban ging omdat zij die brief hadden gelezen. Het is opmerkelijk dat u niet aan uw ouders gevraagd hebt wat er in die brief stond. U weet zelfs niet of ze nog meerdere brieven hebt ontvangen, want informeerde hier zelf niet naar bij uw ouders (CGVS, p. 13). Dit getuigt van weinig interesse in uw eigenlijke problemen met de taliban in Afghanistan. Zoals bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt kunnen Afghaanse (identiteits-)documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Afghaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking

tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-i-Sharif, te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan. Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab", dd. 23 augustus 2010 updated 20-01-2011) 3 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In de noordelijke provincie Balkh, waarvan u beweert afkomstig te zijn, zijn er in eerste helft van 2010 echter slechts een beperkt aantal aanvallen geweest door AGE (zie hogervermelde SRB p.14 ANSO kaart). De VN Veiligheidsraad stelde in juni 2010 dat de veiligheidssituatie in het noorden relatief stabiel bleef in vergelijking met de andere regio's in Afghanistan; dit ondanks de verhoogde activiteit van de opstandelingen. Geweld gerelateerd aan criminaliteit is nog steeds de belangrijkste veiligheidszorg. In 2010 is er sprake geweest van geïsoleerde, gecoördineerde activiteiten van opstandelingen. UNAMA stelde medio 2010 wel vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chintal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. Verder wordt voor de provincie Balkh een toename van criminaliteit, vooral ontvoeringen en moorden, vastgesteld in de eerste helft van 2010. In de ANSO-rapportering wordt voor het district Mazar-i-Sharif waarvan u verklaart afkomstig te zijn, echter naast de toenemende onveiligheid langs de weg van Mazar-i-Sharif naar Sherberghan verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat rekening moet worden gehouden met zijn jeugdige leeftijd en met de indruk die Ali op hem maakte. Hij stelt dat het logisch is dat hij zijn ouders inlichtte over de bedreigingen. Hij stelt dat hij niet weet wat er in de dreigbrief staat omdat hij analfabeet is en dat hij niet weet hoe zijn ouders het opsporingsbericht in de krant plaatsten omdat bij zijn terugkeer alles heel snel moest verlopen. Hij stelt dat uit de dreigbrief duidelijk blijkt dat de taliban hem ernstig bedreigden. Hij stelt dat het niet aannemelijk is dat zijn ouders een

opsporingsbericht in de krant zouden hebben gezet als er niets aan de hand zou zijn. Tot slot stelt hij dat het CGVS ten onrechte heeft besloten dat er geen reëel risico bestaat van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in de streek waaruit verzoeker afkomstig is.

Hij voegt zijn taskara, het krantenartikel en de dreigbrief nogmaals toe aan zijn verzoekschrift.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat het erg merkwaardig is dat verzoeker niet beter op de hoogte is van Ali's werkzaamheden aangezien hij zelf beweerde dat Ali voornamelijk over zijn werk vertelde. De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat het uiterst merkwaardig is dat Ali hem op zo'n korte tijd (6 maanden) zomaar in vertrouwen nam en over zijn vader vertelde die drugs verhandelde. De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat verzoeker op zijn minst een begin van informatie zou moeten kunnen geven over zijn ontvoerders aangezien ze hem vijf dagen hebben vastgehouden. Het is ook vreemd dat zijn ontvoerders blijkbaar zomaar vertrouwden dat verzoeker niet zou weglopen of geen aangifte zou doen. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen verklaring voor deze vaststellingen. Hij wijst wel op zijn jeugdige leeftijd en op de indruk die Ali op hem maakte, maar dat volstaat niet om deze vaststellingen te verklaren. Bovendien is uit de medische tests gebleken dat verzoeker op het ogenblik van de feiten minstens twintig jaar oud was, wat helemaal niet zo jong is.

De documenten die verzoeker heeft neergelegd volstaan niet om zijn asielrelaas te staven. Zoals de commissaris-generaal reeds terecht heeft gesteld in zijn beslissing is een bericht dat in opdracht van verzoekers ouders in de krant is verschenen geen objectief bewijs. De dreigbrief van de taliban kan dan weer door eender wie zijn opgesteld.

Tot slot is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker stelt dat het CGVS ten onrechte heeft besloten dat er geen reëel risico bestaat van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in de streek waaruit verzoeker afkomstig is maar hij verduidelijkt niet waarom. Verzoeker brengt geen elementen bij die de informatie over de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif zoals deze uitvoerig werd toegelicht in de bestreden beslissing, kan weerleggen of ontkrachten.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER